

Alleen de vijftigers onder singer-songwriters durven de actualiteit aan

Als we over tien jaar terugkijken naar week 11 in 2016. Dan weten we in ieder geval zeker dat 22 maart een plaats in de geschiedenisboeken zal hebben gekregen vanwege de aanslagen op vliegveld Zaventem en de Brusselse metro. Slechts twee dagen later overleed Johan Cruyff.

Vakidoot als ik ben, bekijk ik van uur tot uur de nieuwsportals en de grootste singer-songwriter forums. Op de songwriter facebookgroepen neuzelt de tijdlijn onverstoorbaar verder. Iemand lanceert zelfs een single over een geliefde die terugkeert.

Intussen vraag ik me af of geen van die honderden liedjesschrijvers iets actueels zal plaatsen. Dat gebeurt wel, maar niet op SongwritersFacebook. Het antwoord komt van de zuiderburen. [Daar zingt Bart Peeters in alle eenvoud een lied van protest, rouw en eenheid.](#) Niemand kon het passender uitdrukken.

Twee dagen later wordt Cruijffs overlijden vooral met beelden in herinnering gebracht. Kees Prins zingt "Er is een Amsterdammer doodgegaan". Dat doet hij mooi, maar het lied is te weinig op de man gespeeld om echt doeltreffend te zijn. Het is een Spaanse vakgenoot die al veel eerder een persoonlijker ode schreef. ["En un Momento Dado" zingt Carrasco.](#) Of je NederSpaans verstaat of niet, zijn intonatie verklaart alles.

Maar wie "ving" Cruijff in onze taal? Spreek in een willekeurig buitenland in nauwelijks verstaanbaar Engels met een taxichauffeur, en Zijn Naam komt voorbij. [Dat moet toch meer lied-schrijvende mannen dan Jan Rot geïnspireerd hebben tot poëzie?](#)

Dat blijkt ook zo te zijn, alleen had ik het nog nooit gelezen: Jan Kal schreef dit sonnet. Het is geen popmuziek, maar het vers geeft wel ijzersterk weer welke bijdrage Johan Cruijff aan onze taal geleverd heeft. Cruijffiaans in precies 14 regels, zoals het sonnet vereist. En daarna zwijgen. Om alles.

Cruijff 50

Hun zeggen Johan Cruijff wordt vijftig jaar, dus in principe is dat een gegeven, want net als bij het voetbal heb het leven dat dus de dingen volgen na mekaar.

Je ken in wezen honderd worden, maar normaal gesproken word je nooit meer zeven.

Op die soort basis is dus veel geschreven, want als je hier bent, ben je dus niet daar.

Je moet je ergens aan de regels houden, in een sonnet en op het voetbalveld. Dat is dus logisch, denk je bij je eigen.

Je wordt wel ouder, maar je blijft de oude. Jij, Johan, bent nog lang niet uitgeteld, maar ik moet nu na nummer veertien zwijgen.

Bron: NRC Handelsblad

Caroline's Column

Caroline in't Veld speelt accordeon en zingt in haar eigen band. Ze maakt werk in opdracht naast producties in eigen beheer. Onderweg van podium naar podium komt ze bijzondere mensen op niet alledaagse locaties tegen. Voor Livepodium doet ze maandelijks verslag.